

paper de vidre

nº8

5 de Gener del 2003

PRÒLEG

Els camins inescrutables de la cultura - *Salvador Cardús*

ESCRITS

Inici - *Jordi Armengol*

Crònica des de "Madrid" - *Joan Boada*

El present amb robes velles - *Anna Costa*

Pum pum - *Jordi Garcia*

Cumploaños - *Sara Gironès*

Cròniques grises de diumenge - *Rubèn Intente*

La fava galàctica no té nom - *Roger López*

I ara toca... - *Guillem Miralles*

Nadal o per anar dalt - *Ferran Peiró*

Amor als ulls d'un biòleg - *Medín Peirón*

Roques encantades - *Sr. Polissó*

Mentida nº3: Televisió - *Roger Tudó*

H₂O- Bona nit - *Eduard Vera*

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

I N F O R M A C I Ó

El nº5 del 23 de Setembre va ser presentat als responsables de la Biblioteca Central de Terrassa perquè l'ubiquessin a l'apartat de Revistes Locals. Es van mostrar molt interessats en la revista i en incloure-la a la Biblioteca i ens van demanar els números anteriors. Per aquesta ocasió, la revista anava en un format tradicional, impresa a doble cara i grapada. D'aquí un cert temps, després de catalogar-la, esperem poder veure-la allà i anar-la renovant degudament.

El proper número de format petit sortirà el 23 de Febrer i el proper de format gran el 23 d'Abril.

Si estàs interessat a col.laborar en la revista, escrivint o aportant propostes o per a rebre la revista al teu e-mail dirigeix-te a:

paperdevidre@hotmail.com

ELS CAMINS INESCRUTABLES DE LA CULTURA

Pròleg

Per Salvador Cardús i Ros

Salvador Cardús i Ros (Terrassa, 1954) és sociòleg i periodista. Professor de la UAB, col·labora escrivint articles d'opinió a l'Avui i La Vanguardia i d'altres publicacions. Ha estat Subdirector del diari Avui (1989-91) i assessor de l'equip de TV que ha realitzat els programes de TV3, Ciutadans (1994) i Vides Privades (1996-1998). Ha escrit els llibres Política de Paper, premsa i poder a Catalunya 1981-1992, i El desconcert de l'educació.

Penso que es fa necessari i urgent revisar la tradicional concepció que havíem tingut respecte allò que eren els índexs de la vitalitat cultural d'una població o un país. És a dir, d'allò que fa un temps se'n deia les "pràctiques culturals" i que encara sol constituir el centre d'interès de les enquestes sobre els usos culturals. Perquè el fet és que en moltes ocasions, les visions més catastrofistes s'apuntalen en la desaparició de les maneres de fer pròpies d'una societat que no coneixia ni els actuals recursos audiovisuals ni les noves xarxes de comunicació o, encara pitjor, es basen en la reconstrucció idealitzada d'un passat que mai no ha existit.

Lluny de pecar d'ingenu, no és que vulgui insinuar que ara, pel que fa a pràctiques culturals, estem la mar de bé. No: simplement dic que no ho sabem. Que ens equivoquem a l'hora de mesurar. És cert que algunes de les pràctiques tradicionals no han avançat al ritme que imaginàvem i que, posem per cas, la lectura no obligatòria i que va més enllà de les guies i dels llibres d'autoajuda no ha arribat on alguns imaginàvem. O, ara com ara, és clar que els gustos i les pràctiques musicals encara queden reduïdes, per a la majoria, a fer d'espectadors passius davant de productes tan artificiosos com *Operación Triunfo*. Però també sembla clar que actualment s'han desenvolupat noves formes de pràctica cultural difícils de ser observades a la manera antiga, a part del reviscolament que hi ha de formes clàssiques que ja donàvem gairebé per mortes. Penso, per exemple, en l'existència de les revistes electròniques i de pàgines web que es corresponen amb molta exactitud al que podia haver estat l'activitat d'una associació cultural, però també en el retorn a la cultura de la paraula dita, amb un gran èxit de convocatòria de molts cicles de conferències i la proliferació de sopars amb tertúlia arreu del país.

D'altra banda, l'exercici de revisió de la manera de concebre la pràctica cultural també hauria de superar prejudicis com els que criminalitzen, per definició, la televisió. Els bons documentals, els informatius, però també les bones pel·lícules, les telenovelles, l'humor intel·ligent i, en alguns casos, fins i tot la publicitat, no s'haurien d'excloure de manera apriorística del que és l'activitat cultural d'un ciutadà modern. I, en tot cas, penso que on hi hauria més feina de discerniment seria en la confusió entre cultura i oci, especialment quan se'n fa una identificació gairebé completa.

El que dic no ens permet ni fer balanços optimistes ni pessimistes respecte del pols cultural en un camp determinat o en un territori precís. Però sí que ens obliga a estar alerta simultàniament d'ingenuïtats i de catastrofismes culturals i, paral·lelament, ens exigeix obrir bé els ulls cap a tot allò que troba la seva expressió per camins nous, o informals o ocults. Entre d'altres coses, perquè allò que no es veu sol assenyalar millor el camí de futur que no pas allò que és més visible. En cultura, també, es tracta de veure-les venir més que no pas acontentar-se en veure-les passar, i menys si tenim la vista fixada en una sola direcció. Potser és que els camins de la cultura, com els del Senyor, són inescrutables.

INICI

Jordi Armengol

Esta es una historia de hace mucho tiempo. En esa época los lenguajes eran bastante distintos de los de hoy... Las runas eran letras que en el principio se escribían mediante cortes o incisiones en madera, piedra o metal.

Se puede decir que la pequeña ciudad de Verrières es una de las más bonitas del Franco Condado. Sus casas blancas, con los tejados puntiagudos, de tejas encarnadas, se extienden por la falda de una colina, en cuyas más leves sinuosidades resaltan unos manchones de recios castaños.

Estoy sentada ante un café y unos cigarrillos en casa de mi amiga Rita, y se lo estoy contando. He aquí lo que cuento.

Es ya tarde, un aburrido miércoles. Cuando Herb sienta al hombre gordo en una de mis mesas. En mi primera infancia mi padre me dio un consejo que, desde entonces, no ha cesado de darme vueltas por la cabeza.

“Cada vez que te sientas inclinado a criticar a alguien –me dijo- ten presente que no todo el mundo ha tenido tus ventajas”

No añadió más, pero ambos no hemos sido nunca muy comunicativos dentro de nuestra habitual reserva, por lo cual comprendí que, con sus palabras, quería decir mucho más.

Para formar parte del *cogollo*, del *grupito*, del *clan* de los Verdurin, bastaba una sola condición, pero ésta era indispensable: había que adherirse tácitamente a un credo uno de cuyos artículos era que el joven pianista protegido aquel año por Madame Verdurin, y del que ella decía: ¡no debería permitirse saber interpretar a Wagner así!

Eran las siete de una calurosa tarde en las colinas de Seonee, cuando papá despertó de su sueño diurno, rascose, bostezó y estiró las patas una tras otra para quitarse de encima la pesadez que en ellas sentía aún. Mamá Loba estaba echada, caído el grande hocico de color gris sobre sus cuatro vacilantes y chillones lobatos, mientras la luna brillaba a la entrada de la caverna donde todos ellos vivían.

Hubo un tiempo en que una de las pocas cosas, quizá la única, que yo supiera de cierto era ésta: que me llamaba Matías Pascal. Y de ello me aprovechaba. Siempre que algún amigo o conocido mío daba muestras de haber perdido el bien de la inteligencia, hasta el punto de venir a pedirme consejo o indicación alguna, me encogía de hombros, entornaba los ojos y respondía:

- Yo me llamo Matías Pascal
- Gracias, querido amigo, pero ya lo sabía.
- ¿Y te parece poco?

Un modesto joven se dirigía, en pleno verano, de Hamburgo, su ciudad natal, a Davos-Platz, en el cantón de los Grisones. Iba allí a hacer una visita de tres semanas.

Pero, desde Hamburgo hasta aquellas alturas, el viaje es largo; demasiado largo, en verdad, con relación a la brevedad de la estancia proyectada. Se pasa a por diferentes comarcas, subiendo y bajando desde lo alto de la meseta de la Alemania meridional hasta la ribera del mar suabo, y luego, en buque, sobre las olas saltarinas, por encima de abismos que, en otro tiempo, se consideraba insodables.

Lo primero que me deslumbró cuando llegué a París, en septiembre de 1929, en primer lugar, mi libertad.

* *Aquesta història és un collage de diversos extractes d'inicis de llibres que es relacionen a continuació. La intenció de l'autor, a banda de presentar una història, és incitar la possible lectura d'aquestes obres*

RAY BRADBURY, *Fahrenheit 451*

Era un plaer especial veure les coses devorades, veure-les ennegrides i canviades. Amb el bec de llautó a les mans, amb aquest gran pitó escopint el seu querosè verinós sobre el món...

RAYMON CARVER, *¿Quieres hacer el favor de callarte gordo?*

Estoy sentada ante un café y unos cigarrillos en casa de mi amiga Rita, y se lo estoy contando. He aquí lo que cuento.

Es ya tarde, un aburrido miércoles. Cuando Herb sienta al hombre gordo en una de mis mesas.

STENDHAL, *Rojo y Negro*

Se puede decir que la pequeña ciudad de Verrières es una de las más bonitas del Franco Condado. Sus casas blancas, con los tejados puntiagudos, de tejas encarnadas, se extienden por la falda de una colina, en cuyas más leves sinuosidades resaltan unos manchones de recios castaños.

J.R.R. TOLKIEN, *El Hobbit*

Esta es una historia de hace mucho tiempo. En esa época los lenguajes eran bastante distintos de los de hoy... Las runas eran letras que en n principio se escribían mediante cortes o incisiones en madera, piedra o metal.

F. SCOTT FITZGERALD, *El Gran Gatsby*

En mi primera infancia mi padre me dio un consejo que, desde entonces, no ha cesado de darme vueltas por la cabeza.

“Cada vez que te sientas inclinado a criticar a alguien –me dijo- ten presente que no todo el mundo ha tenido tus ventajas”

No añadió más, pero ambos no hemos sido nunca muy comunicativos dentro de nuestra habitual reserva, por lo cual comprendí que, con sus palabras, quería decir mucho más.

M. PROUST, *Un amor a Swann*

Para formar parte del cogollo, del grupito, del clan de los Verdurin, bastaba una sola condición, pero ésta era indispensable: había que adherirse tácitamente a un credo uno de cuyos artículos era que el joven pianista protegido aquel año por Madame Verdurin, y del que ella decía: ¡no debería permitirse saber interpretar a Wagner así!

RUDYARD KIPLING, *El libro de las tierras vírgines*

Eran las siete de una calurosa tarde en las colinas de Seonee, cuando papá despertó de su sueño diurno, rascase, bostezó y estiró las patas una tras otra para quitarse de encima la pesadez que en ellas sentía aún. Mamá Loba estaba echada, caído el grande hocico de color gris sobre sus cuatro vacilantes y chillones lobatos, mientras la luna brillaba a la entrada de la caverna donde todos ellos vivían.

LUIGI PIRANDELLO, *El difunot Matías Pascual*

Hubo un tiempo en que una de las pocas cosas, quizá la única, que yo supiera de cierto era ésta: que me llamaba Matías Pascual. Y de ello me aprovechaba. Siempre que algún amigo o conocido mío daba muestras de haber perdido el bien de la inteligencia, hasta el punto de venir a pedirme consejo o indicación alguna, me encogía de hombros, entornaba los ojos y respondía:

- Yo me llamo Matías Pascual
- Gracias, querido amigo, pero ya lo sabía.
- ¿Y te parece poco?

ALBERT COHEN. *Bella del Señor*

Se había apeado del caballo y caminaba por entre avellanos y agavanzos, seguido de los dos caballos que el mozo de cuadra sujetaba por las riendas, caminaba en medio de los crujidos del silencio, desnudo el busto al sol de mediodía, caminaba y sonreía, extraño y principesco, seguro de una victoria.

EDUARDO MENDOZA. *Sin noticias de Gurb*

0.01 (hora local) Aterrizaje efectuado sin dificultad. Propulsión convencional (ampliada). Velocidad de aterrizaje: 6.30 de la escala convencional (restringida). Velocidad en el momento del amaraje: 4 de la escala Bajo-U1 o 9 de la escala Marina-Clavo. Cubicaje: AZ-0.3.

Lugar de aterrizaje: 63 (IIB) 2847639478363947397492749.

Denominación local del lugar de aterrizaje: Sardanyola.

THOMAS MANN. *La montaña mágica*

Un modesto joven se dirigía, en pleno verano, de Hamburgo, su ciudad natal, a Davos-Platz, en el cantón de los Grisones. Iba allí a hacer una visita de tres semanas.

Pero, desde Hamburgo hasta aquellas alturas, el viaje es largo; demasiado largo, en verdad, con relación a la brevedad de la estancia proyectada. Se pasa a por diferentes comarcas, subiendo y bajando desde lo alto de la meseta de la Alemania meridional hasta la ribera del mar suabo, y luego, en buque, sobre las olas saltarinas, por encima de abismos que, en otro tiempo, se consideraba insodables.

SIMON DE BEAUVOIR. *La plenitud de la vida*

Lo primero que me deslumbró cuando llegué a París, en septiembre de 1929, en primer lugar, mi libertad.

CRÒNICA DES DE “MADRIT” & POEMA DE NADAL

Joan Boada

Hola amics, em dic Joan Boada i m'he sentit molt a gust a Madrid...

Eh! Company! Tranquil, relaxa't, tots sabem perfectament que és difícil assumir-ho, i que és un cop dur, i que costa d'assimilar-ho... però pensa que la passa més important, el graó més difícil, la muntanya més alta, el tronc més feixuc (i uns quants símls d'aquests carrinclons més...)...

l'acabes de superar, com és el fet d'admetre-ho, de dir-ho, d'explicar-nos-ho, de no quedar-t'ho a dins... I així doncs, com que tampoc no es tracta de reproduir fidelment una teràpia de grup ja que en un text escrit pot resultar estrany, us relataré la meva crònica, una crònica des de Madrid.

Potser alguns ja coneixeu -i si no us en faig cinc cèntims- de la meva activitat semiprofessional com a músic. Pertanyo a un grup de folc actual que es diu LA CARRAU, grup que en els darrers mesos ha passat de l'anonimat pràcticament absolut dins de Catalunya, a l'anonimat pràcticament absolut dins de l'Estat espanyol... la qual cosa, encara que no ho sembli, esdevé un salt qualitatiu important. Resumint, que per a un grup que canta en català i que l'estil musical que empra és amb base i arrels catalanes, sortir de Catalunya (i l'àrea d'influència dels Països Catalans) i anar-se'n a tocar a Madrid, doncs a primer cop d'ull sembla gairebé impossible.

Però, admetent que fos possible, amb subvenció de la Generalitat i supervisió de l'S.G.A.E. com ha estat el cas (i és que pagant St. Pere canta, fins i tot a Madrid!), cal suposar que el pressuposat concert està condemnat a un fracàs gairebé ineludible.

OI QUE TOTS HEU PENSAT QUE SÍ? QUE UNA INICIATIVA AIXÍ SERIA UN FRACÀS? Admeteu-ho, coi! Doncs no! No va ser un fracàs, LA CARRAU, el passat 10 de desembre va actuar a la sala Aqualung de Madrid, amb un aforament proper a les 2000 persones, actuant 45 minuts i cantant en català! I va ser un èxit!

Però no patiu, no anaven per aquí els trets, vull dir que tota la reflexió inicial no anava encaminada a tirar-me floretes sobre el meu grup (del qual n'estic absolutament orgullós, però si s'escau ja ho tractaré en una altra ocasió). Tota la parafernàlia anterior portava a la reflexió de que JO MATEIX estava convençut del fracàs absolut que ens esperava... i el que ara em sobta és el perquè!

Perquè estem tan convençuts de com són allà on no sabem com són?

A Madrid, òbviament no hi ha catalanistes, fora antinatural, però el que sí que ens vam trobar és un grapat de gent sense cap mena de complexa ni prejudici, ni a favor ni en contra, simplement sense. Segurament era un sector de gent minoritari, però hi era, no només d'actitud, ans de vestimenta (si no fos per la parla hom es podia sentir com al *Jove Tu També Pots* o qualsevol esdeveniment semblant dels que es fan per aquestes contrades) i també d'implicació social. El que vull dir és que a Madrid no tothom porta bigoti, ni corbata, ni es diu Borja. Que hi ha gent de tota mena, com a tot arreu.

I el més important de tot el plantejament, que això ens demostra que realment de gent amb ganes de fer la seva i no deixar-se endur per les imposicions estatals, de pensar per lliure, n'hi ha arreu. Que realment la globalització pot servir per unir grans potències i multinacionals, però podria també utilitzar-se per aglutinar talents i mentalitats obertes i progressistes d'enclaus absolutament distants, si tots som capaços és clar de fer l'esforç de no pensar per els altres i esperar vejam que ens diuen i com actuen.

Resumint, que admeto la lleugeresa dels meus judicis fets des de la distància, abduït per mitjans massius no sé ben bé amb quines intencions, i que em sap greu haver hagut d'anar a Madrid en persona a adonar-me de com m'he deixat entabanar... (simplement vull dir que ni tot és com els d'aquí diuen que és, ni com diuen que és els d'allà tampoc)

Òbviament amb tot això no vull dir que haguem de baixar la guàrdia en qüestions estatutàries o lingüístiques, em sentiria satisfet si a partir d'ara ens ho pensem dos cops abans d'apedregar un cotxe amb matrícula de Madrid....

Ui, si ja no n'hi ha!

Moltes gràcies per suportar tot el text i llegir fins aquí.

D'UN NADAL QUE NO HI ÉS

Si pogués trobar algun dia aquest Nadal,
que no hi és!
No el trobo en anar de compres
ni a l'Alcampo, ni al Corte Inglés.
No és portada a les notícies ni el rebo per internet...
Ni a les millors botigues, ni assegut
a la falda del rei.
Aquest nadal que jo sentia tan endins i tan serè,
quan les mares eren mares
i queien volves de neu
I les bombes no arrasaven les muntanyes de Betlem,
ni Jenin, ni Kabul, ni Haifa...
Que el dimoni sempre perdia, Satanàs i Lluçifer,
i les fúries s'esmunyien pels racons
d'aquell infern de cartolina
dels Pastorets...
I no sortia a les notícies decidint, què és bo i dolent...

Ja quasi ni me'n recordo
d'aquell Nadal diferent:
No era tan sols un dia en que s'ha d'estar content,
I ser bo la semana enrera,
I fer veure que ens estimem...

I gaudir de la tendresa
d'un Nadal que no hi és.

EL PRESENT AMB ROBES VELLES

Anna Costa i Puyal

París 1840, apareixen els primers *passages*, carrers coberts que permeten als passejants guardar-se de la pluja i el fred tot gaudint de plaers afegits. Charles Baudelaire poeta de la *modernitat* i molt hàbil observador, descriu les seves observacions i analitza els canvis urbanístics del París d'Hausmann. Amb l'obertura del grans boulevards, edificis amb els baixos porxats i les galeries, el moviment dels passejants canvia fortament. Amb aparença arcaica s'introdueix el futur tècnic.

De manera inconscient es modifiquen els moviments de les masses, amagant la seva cruesa a sota de les motlures de marbre. El futur es presenta dissimulant la seva direcció, utilitzant armes antigues. El canvi de distància entre l'objecte i el ciutadà es presenta com una cosa admirable, els objectes exposats sobre pedestals ben il·luminats, com obres d'art. Els objectes no es poden presentar encara despullats de la seva aura, el canvi de tradició que comporta fa que s'encobreixi. Encara no hi ha una consciència exacta del que serà la mercaderia, amb les seves novetats, els aparadors, la il·luminació. Només alguns ulls ho intueixen.

A l'Exposició universal sí que està assumida la modernitat, però encara es presenten estructures de ferro vestides d'antiguitat. Hi ha un canvi però, en el valor afegit de la mercaderia que s'hi exposa. Es presenten les màquines com si no fossin produïdes pel treball sino com si s'haguessin produït elles mateixes, admirables. La prosa de Baudelaire en parla, els seus articles amb visió de poeta parlen de la *potència* de la locomotora. El mecanisme otorga a les màquines valors que els ciutadans tenen en l'inconscient i que d'aquesta manera canvien de direcció. El mecanisme otorga també als ciutadans el seu valor. El temps esdevé discontinu, salta de jugada en jugada, de cosa en cosa. Quan el mecanisme ja esdevé natural es despulla, no ha estat un complot potser ha estat la prehistòria, la pretècnica.

PUM PUM

Jordi Garcia

Pum pum

- Qui és?, se sent de darrera la porta
- Bon dia, Enciclopèdia Catalana, volums actualitzats.
- Ho sento, ara no tinc temps –un fil de veu melós, mmm... voluntàriament sec per poc convincent. Dec haver-la despertat...? Quina veu... Déu meu, quina veu... Deu tenir uns trenta anys, amb aquesta veu deu tenir un cos de porcellana; havia de ser amb camisa de dormir, potser sols vestia una samarreta i les calcetes, potser era nua... No hi ha dubte que és casada, a aquestes hores la gent treballa, i si ella és a casa és perquè no necessita aportar cap altre sou que el manteniment del seu cos al gimnàs per al goig del marit, un marit d'aquells que xerren molt, però a l'hora de la veritat, no res... Una dona casada... amb aquesta veu... amb samarreta...

Pum pum...

Pum pum pum pum pum pum

- Qui és?
- Enciclopèdia Catalana, senyora, volums actualitzats, oferta especial de Nadal, dos per vint, totes les facilitats de pagament, li puc ensenyar l'annex il·lustrat de.... vaja! –potser ha tingut un somni humit, potser somia en allò que no gosa dir-me, potser vol que insisteixi, sinó no m'hagués deixat parlar tanta estona. És que deu tenir uns llavis... unes cames... uns pits petits, uns pits de poma àcida, un cony de codony, de maduixa...

Pum

- Què vol??
- Correus, una carta certificada, senyora
- Encara vostè? No m'emprenyi més! –i m'exigirà que li llepi els peus mentre em fujeteja l'esquena demanant-me que bordi com un gosset, com el seu gosset.

Pum pum

- I ara què, eh?
- Policia, senyora, obri la porta, hem rebut una trucada d'una veïna avisant-nos que té un intrús a casa seva, és perillós i va armat, va fugir de la presó ahir a la nit, lligant tres llençols i saltant amb un doble salt mortal la reixa infranquejable. No sabem encara com no s'ha trencat l'ossada. A més, senyora, feia tres setmanes que no es dutxava, té molt mal aspecte, va mal afaitat li put l'alè i ha matat no sé quanta gent aquesta nit passada i el...
- Avisaré a la policia, si continua –i em demanarà que fem l'amor davant d'altra gent sense que aquests se n'assabentin, el somni de la meua vida!!

Pum pum pum pum

Silenci

Pum pum

És dura, li agrada fer-se pregar... –*Pasaba por aquí, pasaba por aquí, ningún teléfono cerca y no lo pude resistir...*

Pum pum pum

Pum pum pum pum pum pum pum pum

I *pam!* Va morir a l'acte, la bala el travessà des del front fins al clatell. L'Enciclopèdia Catalana, ara escampada, s'esquitxà de sang encara calenta. Ella, tancà la porta i tornà al llit.

CUMPLOAÑOS

Sara Gironès i Font

Y es cumpleaños. Porque los cumpla yo. Y no entiendo porque se le llama cumpleaños. Cuando es algo tan propio. Digo yo, que soy yo quién los cumple. Él cumple años. Su cumpleaños. Yo cumpla años. Mi cumpleaños.

Y cumpla 29. Sí, ya lo sé, estoy en el límite. Todo el mundo me dice que el año que viene tendré una crisis del copón, pero que queréis que os diga, a mí me parece que no, porque la tengo cada puto año. Y no precisamente por hacerme vieja, ni por que mis carnes, que ya son blandas de por sí, empiecen a resbalar de su ubicación originaria, ni porque mis pechos acaben reposando en mi ombligo acolchadito, o mis arrugas no sólo estén en las camisetas... Más bien, lo contrario, porque para qué negarlo, la piel ya no es lo que era, y el culo, creo que a estas alturas ya no conseguirá ser pequeño y respingón, pero lo demás se aguanta, vaya si se aguanta. Y dignamente, que una, no es por decir pero no esta mal.

Aunque eso de conservarse bien también puede ser una putada... No hay ni dios que me ponga la edad que tengo. Por lo general me echan 21, como mucho 24 primaveras. Siempre hay el que se desmarca y te mete 18 por el morro, aunque eso creo que ya es cuestión de problemas ópticos. Y me jode. Mira, sí, me jode. Supongo que a los cuarenta no me va joder tanto, pero ¿quién me asegura que no voy a envejecer de golpe y, que todas esas ventajas que se supone que tendré con este aspecto de niña no se van a desvanecer? Todos estos jodidos miopes de hoy pueden ser los criticones realistas del mañana “Vaya, como se ha estropeado, la pobre”, “Tan mona que era de joven”.

Porque te estropeas. Te estropeas como si fueras una muñequita de trapo, no es que se te caiga un brazo directamente, pero digamos que se te descosen los botones y que te has pintado y despintado tantas veces que la cara ya no se te ve limpia, y qué decir del relleno, que cada vez es más blandito y hace grumos... O eso es lo que dicen. Porque aunque intentas que la cosa no vaya contigo, y no quieres oír hablar de crisis, de declives, de envejecer, acabas por empaparte de esa jerga predictiva.

No, no estoy obsesionada... Sólo me pregunto, en qué punto de esto que llaman “la vida”, se descansa. No sé, me da la sensación, que me metieron en una carrera contra los elementos. Debo mantenerme joven, debo ser superenrollada, ser inteligente, ser madre, ser compañera, ser sexo en estado puro, debo ser trabajadora, ser maruja, ser valiente, debo ser un cuerpo, ser unas tetas perfectas y un culo sin doble piso, ser brillante, sagaz, elocuente, vestir lo más in, llegar a lo más alto, querer con locura y que me quieran sin tapujos. Y corremos, corremos, corremos, corremos, corremos, (por suerte de vez en cuando también nos corremos), y seguimos corriendo...

Y cumpla años corriendo.

Los días corren. Corren los días.

Encima, con la de días que hay al año, y tuve que ir a nacer el 1 de Enero. Tan pocas alegrías que tenemos en esta vida y va y me toca, para colmo, acumular celebraciones en un mismo día. Ya es mala suerte.

La gente está más preocupada por el modelito que se va a poner para ir a la fiesta (donde después de dos meses eternos de sondeos, reflexiones y dudas ha decidido pasar la noche de fin de año) que por comprarte un detalle, y ni pensar de prepararte una fiesta sorpresa. Y en esos dos meses previos, agonizantes, donde coletean mil ideas estúpidas sobre lo diferente que debería ser este fin de año, cuando a mi me preguntan “Que harás por fin de año?” en mi mente sólo hay una respuesta “Joderme”.

No vas a recordarle a la peña justo cuando intenta no atragantarse con la doceava uva que ya es tu puto cumpleaños. ¿Cómo vas a competir con el año nuevo? Es que es casi imposible, a parte de tu madre, que es la que te parió, y eso no se olvida, que los demás se acuerden que ese día, justo ese día, naciste tú.

Sin tener en cuenta que, del día del cumpleaños te pierdes la mitad, porque no hay nadie que se levante antes de la una. Y los que alcanzan a llamarte tienen una resaca de muerte y apenas te cruzan cuatro palabras para felicitarte “Oye, que... felicidades tía... que ayer no me acordé...” o “Estuvo bien la fiesta, eh? Por cierto, que hoy cumples, no?”. Eso sí, tu madre si te llama. Te llama a las diez de la mañana para felicitarte porque a esa hora fue cuando viniste al mundo y te recuerda, un año más, que hace 29 años le aguaste el fin de año. Y te llama “mi niña”.

“Ay, mi niña”. Sigues siendo una niña. No cumples, los cumplirás todos de una vez, cuando ya no corras tan rápido, quizás cuando te des cuenta que no hacía falta correr.

CRÒNIQUES GRISSES DE DIUMENGE – Vuitena Entrega

Rubèn Intente Soler

“... arran de terra per a sentir els renecs, que diu la gent d'aquí, que diu la gent com jo... “ xcrurut, xcrurut, xcrurut... “Quan moriré porteu-me a l'Empordà, només a l'Empordà, que no hi ha terra que a la meua carn, la sedueixi tant...”

I ja en van cinc.

Ja hi torna. La setmana passada va tocar el torn a “Karma Police” de Radiohead; l'Abel va arribar a posar-se-la setze vegades seguides. Molt més d'una hora de la vida invertida en un exercici obsessiu i gairebé tormentador. Escoltar una vegada i una altra les mateixes frases, els mateixos canvis d'acord i de ritme, la mateixa coda... tancar-se dintre les parets de la cançó, abstraure's absolutament de tota la resta, i resistint l'ofec i la claustrofòbia, arribar-ne a conèixer cada un dels matisos.

Moltes, masses tardes de diumenge acaben convertint-se en episodis tediosos de sedentarisme i apatia que generen situacions d'aquesta mena.

Tip del dinar; fastiguejat per mil molèsties inexpressables, quan s'acaba el seu tall de tortell s'aixeca de taula sense dir res i desapareix rera la porta de la seva habitació. Està irritable, ho sap. Li molesta veure com la seva mare mastega amb una avidesa malaltissa el tercer tall de tortell, li repugna observar com se li aixafa a les mans impacients, com per la golafreteria i les presses acaba tacant les tovalles amb la nata i les molles, en comtes d'utilitzar una cullereta. Li reventa veure com el seu pare es desentén de tot, s'adreça a la saleta, apuja el volum del televisor i s'hi entrega resignat un diumenge més, sabent que engolirà tot el que li donin fins que se n'anirà a dormir. Sap que són manies, detalls insignificants davant dels quals cada vegada es torna més susceptible. Tot el que facin o deixin de fer els seus pares li genera el mateix grau d'intolerància, és la mena d'alèrgia que se sol sentir cap als que et protegeixen en excés; els que t'estimen incondicionalment; els que tot ho fan per al teu bé, que no pregunten per si de cas, que entendrien tot el que els hi vingués; els que són capaços de sobreposar-se a qualsevol mena de disgustos i perdonar-ho tot; els que accepten calladament que amb més de trenta anys encara no s'hagi fet cap pas per independitzar-se... L'Abel és perfectament conscient que aquest retret injust i arbitrari només és un efecte secundari del seu propi malestar, sap que els seus pares, un matrimoni ja gran, no tenen cap culpa de res, però, la ràbia neix amb el tremp d'un instint irreprimible.

És aquesta barrina que li trepana el clatell, el putu peatge que cal pagar després de les nits de festa, o bé és la humitat? El to de gris metall que s'entreveu a l'exterior a través dels vidres borrosos? Aquesta foscor que es menja el dia amb tres mossegades? O aquesta pluja que no mulla, que només toca els collons... Quin torment tan subtil i eficaç alhora: l'endèmica manca d'estímuls de les tardes de diumenge. Prou que ho sap que li caldria treure el nas, sortir, donar un volt, anar al cinema, trucar a algú, qualsevol cosa seria millor que consumir-se i alimentar l'angoixa a l'habitació, però no val la pena perdre el temps pensant-hi, té claríssim que no farà res de tot això, està escrit, és com una certesa tàcita, com un destí tràgic perfectament revelat a l'oracle, no es pot canviar. no s'hi pot fer res, no depén d'ell, pensa, el diumenge s'anirà desgranant amb una lentitud de suplici i ell acceptarà el designi feixuc com un màrtir. Sembla que tot plegat formi part d'una conspiració per omplir de sordidesa la seva vida precàriament orientada.

“... només a l'Empordà, que no hi ha terra que...”. “Ftgrrrrght”.

Treu el disc. Un “Verges 50” de vinil fet papilla. El regalava “La Caixa” fa molts anys. Agafa un cigarret del paquet de Marlboro, se’l posa a la boca i l’encén. S’acosta a la finestra, fa lliscar el dit vidre avall creant un canal de transparència nítida sobre el pla entelat. Li surt un cercle que de seguida converteix en una q majúscula. Mecànicament escriu “Quan moriré porteu-me...” S’ho pensa uns moments però gairebé d’inèrcia, sense saber-ne el motiu, acaba la frase: “...a Katowice” I la pronuncia entonant la música. “Quan moriré porteu-me a Katowice”

Dibuixa un somriure sarcàstic. Està lleugerament sorprès de veure com el seu subconscient s’apunta a la festa del patetisme d’una manera tan creativa. “Katovice”. Mentre ho pronuncia amb una ampulositat gairebé cínica, remarcant-ne cada síl·laba, li ve el record d’aquesta horrorosa ciutat que va conèixer casualment, fa una bona colla d’anys, quan durant un viatge organitzat pel nord est d’Europa, en el trajecte entre Varsòvia i Cracòvia, per no recorda quin problema, l’autocar va haver d’aturar-s’hi. No van estar-s’hi més de tres hores, i els guies van desaconsellar-ne amb insistència la visita, però precisament aquest detall el va esperonar a fer-hi un tomb. Àrida, lletja, grisa, desgavellada, sense cap mena d’encant, una autèntica oda càustica a l’esperit derrotat, insuls, difuminat i trist de Polònia. Creuant els carrers somorts del centre, veient els aparadors deslluïts, els bars mig buits i foscos, les putes decadents en voreres llòbregues, gairebé intransitades, va pensar que efectivament hi havia llocs al món pitjors que el seu Paret del Vallès natal. Recorda la cara que li va posar un taxista a qui se li va acudir de preguntar què hi havia de maco i visitable a Katowice. “Absolutely nothing” va dir-li aquell home esgarrifat pel deix quimèric de la pregunta. Tenien raó els guies, no valia la pena buscar-hi coses belles, però en el fons, de totes les visites d’aquell viatge organitzat, aquesta, que obviament no estava en el programa, va ser la que li va produir un major impacte.

“Katovice. Senzillament un pas més, la volta de rosca definitiva per aquells que no tenim el gust d’estimar la terra on hem crescut, per aquells a qui el destí no ens ha regalat ni una escenografia adequada ni un guió per fer sonar campanes... porteu-me a Katowice, i tant, capital mundial del mal Carme...” Amb un regust agre torna a entonar “Quan moriré porteu-me a Katowice, només a Katowice, que no hi ha terra que a la meua carn, l’esmorteeixi tant...” Riu. Per no plorar?

LA FAVA GALÀCTICA NO TÉ NOM

Roger López

Sí, hi ha una gran figa,
d'acord....

La història del noi-drac
damunt del vellut

Crec que tinc son de perseguir
somni

Dotzenes d'aquarel·les budhistes
m'esperen a l'habitació per
mirar-me-les tota la nit i a l'alba una
dutxa de mostassa daurada, duc a
l'orella l'azafata genuïna que
sempre has somniat.

Puc bufar...

Puc bufar fort per emportar-m'ho

No puc esperar més la lliçó ha
començat a donar voltes
com una tómbola malalta de mareig.

Cera a les orelles i acrobàcies a la tomba

Crece tot el que crec
Crec en el que crec...
Crec que puc.
Sé que puc,
T'ho dic amb la mà al cor
dels teus ovaris galàctics i profunds

L'olor és penetració viva
del teu calze...

La putrefacció és dolça i és viva.
Tan viva com el record anorèxic
D'aquell dia en que vam pujar
amunt però, tan com vols, jo ho
vull. T'ho dic

animo i desanimo

espero i admiro la faba

sagrada.

en habitacions concubines

Faba sagrada embesteix la nostra
presència, contrau-nos l'abdomen
de semen i dom un pessic de
fum d'aquest tan bo i
honorífic de la fricció de xispes i
l'amor s'evapora i contrau
matrimoni amb el cel.

Després vull que em diguis el
teu n° secret per enviar-me'l
a mi mateix quan no me'n
recordi de que aquí hem
vingut per alguna cosa molt concreta....

Nº SECRET

La faba galàctica avisa:

1-Tot el que tu donis es transformarà
en or en el teu interior i
posteriorment en ales.

2-No tinguis por

Doncs apa! Ara ja ho tens tot,
Sobretot no te'ls gastis en
tonteries.....

-Canta el mantra sagrat cada
dia quan t'alcis, i cada
dia t'alçaràs més amunt

-fins que toquis amb la punta
del nas el Gran Xixi Còsmic!

La faba galàctica no té nom
Res té nom per tant no envegis res,
tampoc abdiquis perquè si.
Dóna senyals d'amor, de veritat, és molt millor
que pensar amb el cap.

9 = 3 vegades 3

el n° és circular

i ascendent

és espiral

I ARA TOCA...

Guillem Miralles i Puig

Pel propi pes de la llei natural que diu que el tot el que puja, baixa, i a l'inrevés -com les marees- després d'un allau de comentaris sobre alguna cosa, la tensió baixa i es polaritza sobre una altra dimensió que immediatament agafa el relleu, per distreure'ns una mica i poder fer tertúlies amenes i amb coneixement de causa.

Proveu d'endinsar-vos a averiguar les causes d'una problemàtica quan ja se n'ha desvetllat el tap de l'ampolla i, com el cava, tot el que pugui tenir d'explosiu i immediat ja se n'ha evaporat: llavors, els mes àvids i afamats hauran deixat ja l'escenari, i, haureu de tenir en compte que fàcilment sereu obviats i ignorats. Posem-hi un exemple: de la complicada situació a l'antiga Iugoslàvia (el que s'anomenava, els Balcans), algú sap com ha evolucionat després de la guerra? Els paral·lelismes que s'establien, la intensitat amb què se'n parlava, la nostra generositat benestant en forma d'ajuda humanitària, a on han anat a parar a hores d'ara? A Galícia, potser.

Del País Basc, se'n parla quan convé: quan hi ha un altre tema prou interessant, com ara el post-11 de Setembre o la possible guerra a l'Irak el tema queda amagat, i la gent d'aquell país viuen sense problemes —o almenys sense que els sabem nosaltres- però quan ja no hi ha res prou intens, el bell Euskadi torna a treure el cap i l'ambient que s'hi viu és insuportable. I actualment a l'Afganistan —o abans que els americans interessés reubicar en el mapa aquest abrupte país on van anar a parar milers d'intrèpids i agosarats periodistes empolsegats de sorra- sabeu què s'hi cou/coïa? i/o la mateixa progressió del Front Nacional de Jean-Marie Le Pen que després d'unes el·leccions en què havia tret si fa no fa els resultats que treu sempre es veié agraciat amb comentaris de tots i per totes bandes. I tants d'altres temes que en el seu moment aconseguixen un ressò infinit que en fa parlar fins als últims més insospitats desconnectats de l'actualitat mediàtica i que mica en mica desapareixen sense deixar rastre, així, a poc a poc, dissimulant.

I ara toca, Galícia: Nunca Mais. Proveu de treure qualsevol d'aquests temes oblidats en una sobretaula i el què fa uns mesos hagués estat un èxit aclaparador ara mateix us veureu ofegats per les veus més informades que s'alçaran sabent la composició química del fuel, com condiciona els peixos, i quina rapidesa d'expansió té dins l'aigua per deixar-vos amb el tema a la boca i encuriosir els que no hem pogut encara informar-nos bé —a hores d'ara ja no queda ningú- del tema del vaixell a la deriva.

Em sembla que tan obsedits com estem per la immediatesa de l'actualitat candent som incapaços d'oferir anàlisis d'anticipació dels fets, diguem-ne visionàries -en el millor dels casos- o anàlisis a posteriori un cop els més barroers i aprofitats han abandonat ja els comentaris sobre el tema. I podria ser per això, que res es soluciona, a la vegada que els problemes es multipliquen, i jo no puc endevinar qui és ben bé el culpable —probablement som tots: cal autocrítica - però tanmateix, als polítics se'ls veu prou contents, perquè han pogut fer aquestes llargues sobretauls de Nadal, amb pau i tranquil·litat, com toca ara, i entre neula i torró, copa i serpentina, partideta del quinto familiar i cavalcada de reis, segur que ja ens van preparant el proper tema —com si fóssim nens petits i ells mestres d'escola- del qual ens tocarà a tots parlar-ne ben aviat.

NADAL O PER ANAR DALT

Ferran Peiró

Com que el Nadal és un temps de contradiccions, per dir-ho d'alguna manera, proposo fer un exercici que ens permeti interpretar què té de positiu i què de negatiu celebrar unes festes religioses en un temps on l'espiritualitat s'ha girat en contra i ha tornat a esdevenir una excusa d'enfrontament entre els pobles.

I

Arribarà el Nadal a temps
per poder veure què ha passat
mentres ha estat fora?
Un any passa depressa
però ha plogut molt
d'ençà l'últim cop
que el vam celebrar.
I més aquesta anyada
on la pluja ha aigualit l'estiu
i on el mar s'entesta a retornar
tot allò que no és seu.
No. Nadal és celebrar la hipocresia
d'una civilització entrebancada
mil vegades en la mateixa pedra.
El Nadal és un parèntesis
per recordar que tot allò
que ens preocupa és banal.
Però res més, senzillament
un espai de temps concret
que esborrarà la pluja
quan torni a caure
i s'emporti riu avall
el pòsit que innocentment haurà
deixat.
De res servirà la reflexió
quan per mil-i-una vegada
la pedra de la mala fe
tornarà a interposar-se
en el nostre camí.
Tornarem a entrebancar-nos,
inexorablement, sense remei.

II

Arribarà el Nadal a temps
per poder veure què ha passat
mentres ha estat fora?
Un any passa lentament
i ha plogut molt
d'ençà l'últim cop
que el vam celebrar.
I més aquesta anyada
on la pluja ha suavitzat l'estiu
i on el mar plàcidament ens retorna
tot allò que vol compartir.
Sí. Nadal és celebrar l'alegria
d'una civilització crescuda
sobre mil pedres que la sustenten.
El Nadal és un punt i seguit
que ens recorda que tot allò
que ens ocupa és real.
Tot això, i molt més,
un espai de temps immens
que creixarà amb la pluja
quan torni a caure
i s'emporti riu avall
el pòsit de pau que haurà
deixat.
Ens serà un temps de reflexió
i posarem per mil-i-una vegada
una pedra més sobre la nostra fe
que ens servirà per construir
un pas més del nostre camí.
Tornarem a disfrutar-lo,
alegrament, un any més.

AMOR ALS ULLS D'UN BIÒLEG

Medín Peirón

L'altre dia una amiga em preguntava com saber si mai havia estat realment enamorada. Sorgia així la necessitat de donar una definició precisa del terme "enamorament". Confesso que, després de dies de meditació, encara no me'n he sortit, ja que parlem del sentiment paradoxal per excel·lència: èxtasi i turment, felicitat i melangia, llibertat i esclavitud. De totes formes, crec que, tard o d'hora, hom el percep de forma rotunda, doncs els seus símptomes són inequívocs: somriure estúpid, obsessió, tartamudeig, suors i taquicàrdia davant la persona estimada...

Molts dels nostres parents simis són promiscus. Poden establir aparellaments breus, d'hores o dies, però és molt rar que instaurin relacions prolongades. A la nostra espècie, la cosa és diferent. No hi ha cap grup humà sense aparellament matrimonial durador. A més, a la majoria de casos, el vincle es dona entre un sol home i una sola dona (en paraules del psiquiatra Javier de las Heras: "la monogàmia és el comportament sexual més freqüent en els humans"). Per això, no acotarem el concepte d'"enamorament" a la fase aguda d'"imbecilitat transitòria", com deia Ortega y Gasset. Per a Elaine Hatfield, a aquest estat apassionat, temporal, seguiria l'enamorament de company, menys intens però més durador, i que també incloem dins la nostra discussió.

L'enamorament ha inspirat infinites manifestacions filosòfiques i artístiques: la mil·lenària literatura àrab, la poètica dels trobadors, la tradició romàntica occidental... Això ha provocat una potent corrent d'opinió que el considera tan sols una actitud cultural, completament artificial. Res més lluny de la realitat. Els antropòlegs nord-americans William Jankovian i Edward Fischer van demostrar que, de 166 cultures de tot el món, 147 tenien relacions d'enamorament com les occidentals, quedant les 19 restants pendents d'un millor anàlisi. Essent un fenomen tan universal, ha de tenir una base biològica. Com explicar, sinó, l'actitud dels amants que, reprimits per raons culturals, econòmiques o socials, prefereixen arriscar la seva vida abans que renunciar als seus sentiments?

Quins avantatges ha donat a la nostra espècie la capacitat d'enamorar-nos i la tendència a tenir parelles sexuals estables?. L'*Homo sapiens sapiens* es caracteritza per una extensa infantesa, que permet el desenvolupament d'un cervell competent amb el que suplir la debilitat física que tenim en comparació als grans carnívors, però que requereix de la participació activa dels dos progenitors. Per a l'antropòloga Helen E. Fisher, el sentiment d'enamorament serveix per a mantenir la parella unida durant el període de cria dels fills. La seva hipòtesi és recolzada pel fet de que el terratrèmol neuroquímic associat a l'enamorament dura el mateix que la infància: uns quatre anys.

Val a dir que els primats mascles poden produir milions d'espermatozous constantment, pel que esperem que tendeixin a dipositar-los entre totes les femelles possibles. Llavors, que els porta, en el cas de la nostra espècie, a la monogàmia?. L'enamorament implica conformar-se amb una sola femella, i això redueix la competència per l'accés a l'altre sexe, pugna que seria massa letal entre individus caçadors amb armes tecnològiques mortals de necessitat. A més, establint aparellaments monògams de llarga durada, els mascles augmenten la probabilitat de que les cries siguin seves (cosa que, a diferència de les femelles, mai poden assegurar del tot). Les femelles, per la seva part, produeixen un sol òvul cada 28 dies, aproximadament, període en el que només necessiten d'un mascle per ser fecundades, del que se'n deriva una menor inclinació natural a tenir un elevat nombre de parelles sexuals.

De quina forma ens vàrem convertir en animals enamoradissos?. Segons Desmond Morris, inventant una fase de “galanteig” (de cort) prolongada i excitant, inèdita a la majoria de primats, en els que l’activitat pre-copulativa sol reduir-se a unes poques expressions i vocalitzacions. Després de centenars d’hores d’investigació, els antropòlegs David Givens i Timothy Perper han conclòs que les etapes del galanteig humà són cinc: 1) captar l’atenció, 2) reconeixement, 3) parlar, 4) tocar i 5) sincronia total del cos. Durant el galanteig, la part femenina té una actitud més resistent que la masculina. Val a dir que, quan més esquiva es mostra, més valuosa apareixerà, i més important serà conservar-la, pel sexe masculí (fins a una certa proporció òptima, òbviament).

Com va esdevenir, evolutivament parlant, la nostra inclinació vers l’aparellament a llarg termini?. El mateix Morris sosté que devia ajudar-nos el fet de tenir una dilatada infància en la que establím una profunda relació personal amb els progenitors. En arribar la maduresa i la independència, aquest lligam s’interromp, produint-se un “buit afectiu” que predisposa a la creació d’un nou vincle estable que el substitueixi.

Però això no devia ser suficient. Per mantenir l’enamorament en el temps, calia augmentar la complexitat i gratificació de les activitats compartides per la parella, i, en especial, del sexe. Això esdevingué a través de tots els mecanismes possibles. Per això a la femella humana la receptivitat sexual s’estén a tot el cicle menstrual (no només a l’ovulació, com és característic al zel animal) i a la major part de l’embaràs, i sols es limita poc abans i després del part. El desenvolupament dels pits, per la seva part, és un tipus d’“autoimitació” (en aquest cas de les natges) que afavoreix el sexe cara a cara, “personalitzat” i afectivament més intens, i que facilita l’estimulació del clítoris i l’orgasme. De totes les femelles de primats, només les de la nostra espècie experimenten un èxtasi sexual anàleg al del mascle. Segons Eibl-Eibesfeldt, l’orgasme femení potència extraordinàriament l’enllaç emocional de la femella amb el seu company, potser a través de la secreció d’oxitocina.

Finalment, per què homes i dones s’enamoren de coses diferents?. Per què la dona jove tendeix a cercar l’home ric?. La biologia ofereix, de nou, interessants respostes en aquest sentit.

Els homes prefereixen les dones més joves perquè són fèrtils (capaces de concebre actualment) o reproductivament valuoses (capaces de concebre en el futur). Per això valoren els trets físics associats a la joventut: pell fina i no arrugada, cabells negres i no grisos, llavis gruixuts i no prims, orelles no grans, faccions regulars, elevat to muscular.... Al contrari del que habitualment se sol pensar, aquests indicis externs són estàndards de bellesa universals, presents a totes les cultures.

Les dones, per la seva part, valoren menys l’atractiu físic de l’home, perquè la capacitat reproductiva d’aquest està menys lligada a l’edat. Però, com senyala Robert Trivers, el dispendi energètic indispensable que realitzen en la reproducció (gestació, lactància) és infinitament superior al dels mascles (que poden reduir els seus costos als pocs segons que dura l’ejaculació). Per això, es mostren molt més selectives a l’hora d’aparellar-se (d’aquí la resistència al galanteig), preferint els mascles que subministren recursos en la cria de la descendència. En la nostra societat, els individus idonis en aquest sentit són els que gaudeixen d’una bona posició social i un elevat status econòmic.

ROQUES ENCANTADES

Sr. Polissó

Roques Encantades

*(Paratge que me sembla haver visitat una sola vegada
anant en bicicleta, tot fent drecera per anar a una altra contrada)*

El temps és l'únic déu que no coneix l'atur.

Són els minuts d'ahir
que ara tornen a mi en forma de cabal
des d'algú que m'enyora.

Amadeu Vidal i Bonafont, *Les hores salvades*

I

Caldria tornar algun dia
a les Roques Encantades,
i amb altres ulls, altres ulleres
-diòptrics que no se'n van, i vénen
difuminant tostemps el punt de fuga-,
alenyar l'esma poruga
i rescatar els minuts furtats
per un bandoler d'invisible
emboscada i declarat
en eterna cerca i captura.
Malandrí malcarat,
conegut per males i bones llengües,
ho diu tothom, s'ho ha ben guanyat,
amb el malnom de *Temps*
(i és que arreu se'l tem.
Recompensa pel seu cap:
el rellotge de sorra, horitzontal).

Bandit d'estratègies viperines,
fill d'esput antic,
gran encantador de serps, xixina
fa dels vius sempre a la fi.
Segresta els racons viscuts
posant-te el trabuc a les temples,
saltamarges del més cruel
i ranci dels pillatges.
Criminal en si.
Enutja el dibuix de la sola,
la sola vida del calçat,
en cada pas en fals del viatge
entre el crec-crec salvatge
del sotabosc tardoral.
Cal cautela marinera,

passejants del camí ral,
sovint hi ha moros
(i cristians) a la costa...

II

Paro l'orella com un ca
i no se sent el lladruc,
el lladruc del lladre.
...cric-cric..., ...crec-crec...,
crec que és un grill, tranquil,
no hi ha perill. S'acciona
el pas del cranc,
reculem, sí, reculem,
girem cua una estona:
rebobina el temps incert,
la canícula i tinc fred?
Fred de foresta.
Temps fixat en ambre.
Reïna de segles.
Torno enrera,
tombarelles...

III

Córner!
No, fora de banda!
Gambades gràcils buscant la pilota
de futbol que juga a fet i amagar,
a l'empара de la llum morta
de paraigües de capçada foradats
pel corcó, com amb la roba
fan les arnes.
Naftalina per berenar?
Trascol de posta de sol,
tons violacis que s'escolen
i la victòria es va esmicolant.
Quantes derrotes al camp de Vatuа l'Olla,
només un gol digne de ser celebrat,
sí, un per tota l'esquadra... quan les **R**oques
Encantades m'haurien rebut de bon grat,
durant més dels noranta minuts reglamentaris,
amb els fòssils de braços oberts
i cofoies de rebre una segona visita,
com una segona part.

Ara només s'esdevindria
amb una bicicleta amb cadena
d'òxids plena i sense oli, seca.
Ei, encara sé canviar de marxes:

plat i pinyó petits:
calfred de ciclista de pega,
ranquejant, endavant les atxes,
no caiguis dins el fang...

IV

Camins costeruts,
pendents abismals
i una folrada planúria
d'herbei esponerós,
airejat com a l'anunci
de xampú per a danyats cabells.
I al bell mig del prat,
cosa fina, una ensaïmada,
una tifa de muntanya.
M'hi emmirallo,
com Narcís d'estar per casa,
mmm... que bé que hi quedo.
I amb bastó no la remeno,
perquè mai no ha fet pudor.
I un tàvec em precisa:
En el fons,
l'essència del matís és el que compta,
la resta és un pastís de festa banal,
amb més femta del compte.
Sí,
des de la tova
autèntica s'albiren
les **R**oques **E**ncantades
i els Arbres també.

TV

TAPAVISIÓ

Mentida n°3: Televisió
Roger Tudó Galí

H₂O – Bona Nit

Eduard Vera

Són tres quarts i cinc de dotze, en una de les moltes llars que hi ha en el nostre petit país, en un dia d'hivern dels de debò d'aquells que la calefacció ha estat tot el dia en funcionament i hem agraït el cunyat que ens va regalar aquella bufanda i guants a joc.

Dins la casa una parella, que fa uns anys es va casar, està enretirant els llençols per ficar-se dins del llit, després d'haver estat compartint el lavabo fent els últims preparatius abans d'endinsar-se en el món dels somnis. Al estirar-se es produeix aquella sensació de plaer i fred alhora que provoca el contacte dels peus amb els llençols gelats, que no saps si riure o plorar i que fan que t'acostis a la teva parella buscant la millor font de calor que existeix, la humana.

Al tancar el llum, i quedar-se només amb la claror que entra a través de les cortines, ja que ells normalment no baixen mai la persiana perquè tenen la certesa de que fent-ho així es lleven de més bon humor, la parella es disposa a afrontar una nit de descans il·limitat ja que al dia següent no hi ha un despertador esperant-los. Després d'uns moments d'assaborir la tranquil·litat que es produeix just a l'apagar la llum i quedar-se l'habitació en un profund silenci, en aquell moment on intentes repassar mentalment el dia que has passat i el que faràs el matí següent, la ma de l'Elisabet agafant la del Ignasi fa que aquest surti dels seus pensaments i es centri en el present.

- Bona nit, maca. – Va dir el Nasi
- Bona nit, t'estimo. – Li contesta l'Eli tot fent-li un petó.

Aquest petó va fer que ell li tornes un altre, que va fer que instintivament les mans comencessin a acariciar el coll de la seva dona, provocant-li una sensació d'immens plaer. A partir d'aquest moment va començar un joc de mans entre tots dos, que va fer pujar la temperatura de l'habitació.

Ell va notar com per sota els pantalons el membre se li posava dur i va tenir un desig de fer l'amor com feia temps que no tenia, va començar a resseguir tot el cos de l'Eli amb petons, acompanyats amb les carícies més tendres que en aquell moment era capaç de fer. Quant va arribar als pits, va pensar, quina part del cos femení més bonica i mentre el dret l'omplia de petons, a l'esquerra li aplicava un suau massatge, de dreta a esquerra i a l'inversa. Durant aquest instant va notar que ella feia una convulsió de plaer, això el va fer sentir-se feliç i li va augmentar les ganes de continuar el seu recorregut per aquell cos tant extraordinari que tenia davant seu. Llavors va aixecar el cap i va mirar l'Eli, nua, estirada sobre el llit amb la llum de la lluna de neó que li donava una il·luminació i unes ombres que li van fer recordar el primer dia que la va veure en aquella festa a la platja, banyant-se despullada sota la llum de les torxes.

Va continuar el seu recorregut cap el punt on el cos d'una dona guarda la font de la vida, allà on un home i una dona poden gaudir, entrant l'un dins de l'altre. Es va aturar en el melic i amb la llengua el va començar a petonejar suaument, les mans es van quedar jugant amb els mugrons que en aquell moment miraven directament el cel. Per fi les mans es van decidir a continuar resseguint les corbes, la boca buscava més parts on provocar el plaer, sense temps que perdre es va llençar sobre el clitoris, jugava amb ell fent-li petites mossegades i estibades provocant que ella exclames de satisfacció. Sense deixar d'acariciar-l'ho amb la llengua va aixecar la vista, i va veure a través dels pits com l'Eli es trobava amb el cap tirat endarrera i els ulls tancats, amb una expressió, a la cara, d'estar contenint un crit. Va tornar a baixar els ulls i es va centrar en el que tenia entre els

llavis humits, les mans no paraven quietes, anaven i venien dels pits, provocant que l'excitació continues creixent.

Vaig notar que em tocava els cabells fent-me un senyal inequívoc de que m'atures i la deixes participar a ella. Em vaig incorporar fent-li un petó, ella hem va mantenir en aquesta posició i va començar a descordar-me la part de dalt del pijama. Ho feia amb una sola mà mentre amb l'altre m'estava acariciant el membre, part del cos que estava a punt per sortir del seu captiveri. Un cop ja estava nu va començar a resseguir el penis amb la llengua, fent-li petons, amunt i avall, fent que notes la sang com bategava a través d'ell, llavors va posar-se tot el membre dins la boca i va començar un joc de pujar i baixar, estava vivint un d'aquells moments que desitges que no acabi mai, vaig notar que ella el tenia tot a dins seu, provocant una satisfacció indescriptible. Va anar disminuint el ritme fins a aturar-se i alliberar el penis d'aquell extraordinari massatge, ho va fer just en aquell moment on un home esta a un pas d'arribar al punt sense retorn. Em va mirar, la vaig mirar i ens vam abraçar, estàvem de genolls sobre del llit, li vaig fer un peto als llavis, curt, intens, ella va obrir poc a poc la boca i les dues llengües es van trobar i van començar una lluita per ocupar un espai. Em vaig estirar, els peus hem penjaven del llit, ella es va posar sobre meu, el penis es van endinsar dins d'ella, just en aquell moment hem vaig incorporar i la vaig abraçar, acariciant-li l'esquena i el coll. Sense fer cap moviment, només l'un dins de l'altre, vam disfrutar d'un instant de silenci, només ens miràvem, donant-nos tot l'amor sense dir-nos res. Vaig caure sobre del llit i vaig començar a acariciar-li els pits, des de aquesta perspectiva tenia una visió completa de totes les parts del seu cos, ella va començar a moures, com si a dins del seu cap hi estigues sonant una melodia, que alternava diferents ritmes musicals. Després de no més de dues cançons vam arribar a l'orgasme, al clímax i vam ser incapaços de contenir un crit de plaer, de satisfacció, i vam acabar un sobre de l'altre, abraçats, contents i sobre tot feliços.

Al tornar a posar-nos al llit cap dels dos es va vestir, simplement ens vam cobrir els cossos amb el nòrdic, i ens vam desitjar bona nit, ella va posar el seu cap sobre la meva espatlla i amb l'escalfor que jo encara desprenia es va adormir. Vaig començar a pensar amb lo bé que em trobava, amb lo feliç que era, però sense adonar-me'n em vaig adormir amb un somriure als llavis.